

Winterslaap

"Nog maar een paar dagen en dan begin ik met de winterslaap", zei het eekhoortje tegen een voorbij vliegende mus of tegen zichzelf, dat wist ze niet precies.

Ze schudde zenuwachtig met haar staart heen en weer, want ze had nog veel te doen. "Ik kan maar beter even controleren waar alle voorraden liggen, want dat vergeet ik ieder jaar". Overal had ze wat liggen, in alle hoeken en gaten van het bos. Omdat het een tamelijk systematisch dier was, had ze overal etiketjes opgeplakt. Daar in die spar liggen de beukennoten en in die esp liggen mijn goede herinneringen.

In die lindeboom liggen diverse soorten zaden en in die oude treurwilg mijn slechte herinneringen.

"Waarom had ze die in vredesnaam bewaard", vroeg ze zichzelf af. Ze besloot er een nieuw etiket op te plakken waarop stond 'leerervaringen' en ze verhuisde het geheel van de treurwilg naar een jonge populier. De lijst met dingen waar je voor op moet passen had ze in de olm verstopt, vlak naast haar nest.

Ah, daar waren de opbeurende woorden, die ze zo vaak gesproken had tegen wie het al of niet wilde horen, altijd handig om te bewaren! En heel diep begraven in een oude eikeboom had ze een kistje met verborgen talenten. Die zou ze het eerst opgraven als de winterslaap voorbij was, tenminste als ze ze weer niet zou vergeten, zoals ieder jaar.

Tenslotte keek ze nog even haar geschriften door, die ze in de loop der jaren had gemaakt met titels als:

- 'een pleidooi voor meer democratie in het dierenrijk'
- 'machtsverhoudingen tussen eekhoorns en muizen'
- 'het gebrek aan ethisch bewustzijn van de vlaamse gaai'
- 'kunnen eekhoorns en haviken ooit vrede sluiten?'

- 'is er iets voorbij de eekhoorn?'

Ze moest vaak glimlachen om het taalgebruik. Je kon wel zien dat ze een beestje was, dat had doorgeleerd. Toen ze zo bezig was met alles goed voor te bereiden sloeg plotseling de twijfel toe.

Ze had helemaal geen zin om met winterslaap te gaan. De vogels en veel andere dieren deden dat toch ook niet. Die gingen naar het zuiden of bleven lekker hier en gingen gewoon door.

Er was nog zoveel te zien, zoveel te doen en nog zoveel wijsheden door te geven aan de jongere generatie. Ze moest denken aan haar neven, die ademloos aan haar pootjes zaten. Wat vervelend toch dat ze een eekhoorn was! Ze viel dan wel onder de W.U.E., de Wet voor Uitgebluste Eekhoorns, maar ze voelde zich juist hups, sprankelend en vol levenslust. Ineens kreeg ze een idee. Als ze nou eens deed alsof ze met winterslaap ging. Per slot van rekening kregen dieren, die met winterslaap gingen een leuk afscheidsfeestje aangeboden, tenminste wanneer ze niet voortijdig opgegeten waren.

Een prima gelegenheid om de andere dieren nog enige behartenswaardige dingen te vertellen.

Daar kon ze mooi haar voorraad 'opbeurende woorden' voor gebruiken of anders wel haar leerervaringen. Wellicht konden ze die gebruiken.

En na het feest zou ze uitsluitend 's nachts haar winterslaap doen en zich overdag gedragen, alsof er niets aan de hand was.

Ze haalde het kistje met verborgen talenten voor de dag, keek peinzend naar de avondzon en luisterde naar het klassieke gezang van de nachtegaal.

Het belofde een mooie, lange avond te worden.

Jacques Vis, schrijver van het boek "De manager in gesprek", een speelse benadering van gespreksvoering en management in verhaalvorm.

Wandelen in de AW-duinen

Herma Veefkind

Start

Als je heel graag in de AW-duinen wilt dwalen, maar het ontbreekt je in niet geringe mate aan richtingsgevoel, heb je een probleem. Om dat te ondervangen vroeg ik jaren geleden aan W. Andelaar, die in het voorjaar wekelijks zangvogelwaarnemingen deed, of ik met hem mee mocht lopen. Hij vond het goed, en zo begon het.

Ontwikkeling

Mijn auditieve startbagage bestond uit niet meer dan het geluid van een Nachtegaal. Allengs

kwam daar verandering in en leerde ik de vogelgeluiden beter uit elkaar te houden. De eerste Tjiftjaf van het seizoen was altijd voor W. Andelaar, maar na jaren kon ik hem toch verbazen met een Grasmus. Met de ontwikkeling van de kennis en het gespitst zijn op vogelgeluiden werden het onvergetelijke wandelingen.

Notatie

Een andere moeilijkheid was de notering van een vogelgeluid op de plattegrond. Oriëntatie-talent ontbrak. Waar staan we? "Eikje en dennetje" konden niet altijd uitkomst brengen. Daarnaast was het natuurlijk niet altijd mooi weer.

Soms zo koud dat het schrijven niet meer ging. Dan verlangde je naar de pauze om je vingers te kunnen warmen aan de beker thee. Soms viel de regen en dan gingen de aantekeningen in de zak om niet nat te worden. Op die dagen dat je er als een "verzopen kat" bijliep, was je weleens blij weer thuis te zijn. Toch wogen die dagen niet op tegen al die keren dat het intens genieten was.

Herinneringen

Niet alleen van de vogels viel te genieten, maar van de hele omgeving. De geuren en de kleuren van de voorjaarsbloemen, viooltjes, hondsdrif, te veel om op te noemen. Maar ook de tinten van het blad aan de bomen die iedere week weer anders waren. Als je de "Ronde Del" binnenstapte was het net een tempel. Veel vogelgeluid, maar verder "stilte". Wat je dan blijft zijn uitzonderlijke beelden zoals dat van tot ijs geworden water in de vogeldrinkbak, gevolgd door het vakkundig stuktrappen daarvan met behulp van de hak van een laars. De vogels moesten immers kunnen drinken. Of juist het beeld van dezelfde bak die droog stond en waarin we ons theewater plengden.....de vogels moesten immers kunnen drinken.

Pauzeren

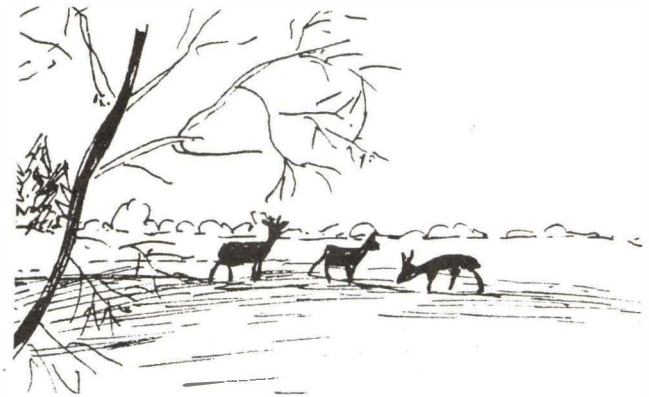
Pauzeren gebeurde meestal op de bank net aan de overkant van het kanaal. Dat was de tijd voor thee en "brood met kaas" of was het "kaas met brood". Een enkele keer ging de hand in de zak om de proviand op te halen, maar kwam weer leeg tevoorschijn; "thuis op het aanrecht". Dan alleen thee. Het theezakje vloog na gebruik vakkundig over het hoofd tussen de bomen achter ons, onder de verontschuldiging: "Zo doet Ees het". Ik heb het Ees nooit zien doen. Misschien toch meer een ritueel gebaar dan waarheid. Die bank is voor ons heel bijzonder geworden. De wandelaars van de andere kavels (kavelaars) beginnen nu te lachen. Dat is jaloezie, op de bank zijn gegevens maar ook gedachten uitgewisseld en daar heeft de Zwarte Specht zich aan ons getoond.

Zwarte Specht

Bij de Ronde Del hoorden we het al. Een aanhoudend hoog gefluit alsof een kind op een blikken fluitje blies en er niet meer mee ophield. Het karakteristieke geluid van een Zwarte Specht. En ja, vlak naast de bank is een Zwarte Specht hevig aan het hakken op een stukje boomstam dat er naast ligt. We sluipen naderbij, laten ons zakken op de bank. De Zwarte Specht vliegt weg, wat te verwachten was. Wie beschrijft onze verbazing toen hij na een poosje terugkeerde op zijn stekkie en verder ging met zijn noeste arbeid, zonder zich iets aan te trekken van onze aanwezigheid. Het mannetje, gemarkeerd door een duidelijke vuurrode kruin, beitelde erop los. Wat een geweld! Met een driftig gebaar werden de houtspaanders over de schouder weggegooid. Daarnaast had hij nog tijd om lucht naar buiten te blazen wat het gefluit veroorzaakte. Het was fantastisch. Wij aten rustig ons brood op en hij bleef ondertussen de stam hout bewerken. We moesten weg, met moeite maakten we ons los van dit tafereel.

Damherten

Diezelfde ochtend kon het niet op. Een groep Damherten had zich opgesteld vlak bij het Amerikaanse bos. Ouderen en jongen staarden ons aan met grote bruine ogen. Als je goed keek zag je steeds meer herten. Na een poosje verdwenen ze, bijna geluidloos tussen de coulissen (struiken); slechts een enkel takje kraakte. Toch passen naar mijn mening Reeën, die bij het minste of geringste geluid wegspringen, beter in de duinen dan deze dieren met een hertenkamp-verleden. In ieder geval was het een ochtend met een gouden rand.

Slot

Nu kan ik niet meer dwalen in de duinen, maar de herinneringen bewaar ik als een schat om ze zo nu en dan eens te voorschijn te halen. Het is verbazend wat je daarmee kan doen als minder plezierige zaken proberen je aandacht te vangen. Ik wens alle "kavelaars" nog vele voorjaren in de AW-duinen met inventarisatie-plezier. W. Andelaar, bedankt voor het geduld dat je al die jaren gehad hebt met de leerling die de vogelgeluiden zo slecht kon onthouden. We hebben een fijne tijd gehad! Ik wens je een goede tijd toe met mijn opvolger.